

и почва да тегли ремъка съ всичката си сила. Раненото животно почва да се мѣта, гурка се въ водата, дърпа се бѣсно напредъ, но щомъ отслабне, полита къмъ страната, отдето го теглятъ, и ескимосътъ го убива.

Презъ лѣтото ескимосътъ по-лесно си намира храна, но когато цѣлото море се покрие съ ледъ, ловътъ на тюленитѣ става труденъ и опасенъ. Ловецътъ трѣбва да дири нѣкоя дупка въ леда и е принуденъ да стои около нея цѣлъ день и да чака тюленитѣ да си подадатъ муцунитѣ, за да дишатъ. Той стои като прикованъ по цѣли часове, вира се въ водата и внимателно се услушва. Щомъ чуе дишането на животното, ловецътъ грабва съ дветѣ си ръце оржието, издига го и въ момента, когато тюленътъ подаде главата си, удря го съ всичката си сила.

Но такъвъ ловъ е опасенъ: може ледътъ да се откъсне и да заплува навжтре въ океана. Тогава ескимосътъ може да загине. Случило се веднѣжъ, когато около петнадесетъ ескимоси преследвали тюлени, ледътъ се строшилъ и тѣ останали на откъртената му частъ, която се отдѣлила отъ брѣга и бърже заплувала въ морето, гонена отъ вѣтъра. Така ескимоситѣ скитали цѣлъ месецъ, докато най-послѣ ледникътъ опрѣлъ до брѣга и тѣ се спасили. На други ескимоси се случвало да скитатъ така по три месеца и пакъ се спасявали.

Нуждата отъ постоянното пжтуване по леда заставила ескимоса да изнамѣри шейната и да използва кучета като впрегатно животно. Шейнитѣ на ескимоситѣ сж много прости: тѣ сж направени отъ две успоредни дървета, прикрепени съ напрѣчни дъски; седалището се състои отъ сплетени ремъци.